

SILABE
(1965)

MAMA ȚARĂ

Maică, mulți te-au dușmănit
Că ești neam blagoslovit.
Unde sapă sapa locul
Sare din pământ norocul.
Ai pământ și ape multe,
Vântul stă să ți le-asculte,
Și izvoare
Călătoare.

Crapii-n ele-s cât berbecii,
în pomi, piersici cât dovlecii,
Pepenii, de zahăr roșu,
în grâu, spicul cât cocoșu.
Pui un bob, din el răsare
Mia de mărgăritare:
Dulce binecuvântare.
Fiecare fir de vânt
îl adie un descânt,
Fiecare stea de sus
îl mângâie cum l-ai pus.
Noaptea-1 coace și ea, luna,
Caldă lui întodeauna
Și pe câmp cu ceru-n față
Câmpul pletele-și răsfată,
în adâncul lui tresare
Altă vatră de izvoare
(Ți-a făcut destinul semnul)
Untul negru, undelemnul.

Florissant, 23 august 1964

«Gazeta literară», an. XI, nr. 36,3 septembrie 1964, p. 1.

Cu opaiț și cu lună,
Ne-am scris nopțile-mpreună.
Și la rău, ca și la bine,
Nu preș m-am uitaî îa mine,
Ascultând numai povața:
Omul să-și muncească viața.
Mi-am muncit-o — și atât —
Ca să-mi treacă de urât.

21 mai, dimineața

«Contemporanul», nr. 21,22 mai 1964, p. 1.

MULȚĂMITĂ

Mi-a ieșit în drum cu bine
Fata donițelor pline,
Aducând de la izvor
Apă vie tuturor
De la seceră și coasă
Fata ochiului frumoasă,
Zveltă, naltă și ușoară
Cu glezne de căprioară.
Și desculță parcă zboară.
Mulțumescu-ți, Păpădie,
Că mi-ai dat să sorb și mie,
De-atunci mintea mi-e mai vie
Și o nouă fericire
Mi se-așterne pe psaltire.
Toate-mi ies mereu din plin,
înmulțite cum îmi vin.

Și am fost și eu întâiul
De ți-am sărutat călcâiul.

Otopeni

«Gazeta literară», an. XI, nr. 47,19 noiembrie 1964, p. 1.

FATA DIN DAFIN

Dacă te muți, aibi grije de aproape
Nimic din ce mângâie să nu-ți scape.
Nici cărțile de stihuri și povești
Pe care toată noaptea le citești,
Nici gândurile triste, vrând-nevrând,
Ivite dintre cărți din când în când.
Să nu uiți pisoiașul culcat într-un târlig.
Nici pe cățel. Că-i frig.

Și, mamă mică a lumii diafane,
Să nu lași florile orfane.

<<Gaz^literară>>,arLXI,rr.51,17decembrie1964,p. 1.
Datată: Decembrie 1964, *Otopeni*.

CALE FRÂNTĂ

De când m-alese viața drept martor și drept sol,
Prinzându-și o scânteie de insul meu de fum,
Și-a hotărât din vatra tăcerii să mă scol,
Mi-a tras cu tibișirul prin râpi și stânci un drum.

M-am încrezut într-însa supus ca de-o menire,
Dar viscolul și vântul drumeacul mi l-au șters,
Și m-am simțit mai singur, străin în omenire,
Cu o catapeteasmă, în drum, de univers.

Uitat între pământuri și ceruri, în strâmtoare,
Nu mai știam cunoaște nici calea m>i «oli?»
Și-am doborât cu pumnii și umerii stihia.

Căci căutând odihnă și duhului repaos,
Intram prin constelații și negură în haos.

«Gazeta literară», an. XI, nr. 48,26 noiembrie 1964, p. 1.

SUFLETEASCĂ

Dau sufletului tău ocol
Prin spini uscați și l-am găsit tot gol,
Și pe la răsărit și din apus —
Și caut în deșert și turlele, în sus.

Ceasornicul clopotniții-i oprit
Că ceasurile toate i-au murit.
Pare că limbile — păcatele! —
Arată vremea de-a-ndaratele.

O sală-n suflet, și ea goală
Cu bănci tot goale. Pare-a fi fost o școală.
O tablă neagră. Parcă era-ntr-un colț și-un vers
De tibișir, aproape șters.
Parcă și numere și parcă o formulă
Cu semnul infinitului și-o nulă.
Aș descifra căznindu-mi ochii, poate,
Silabe de sentință, pe sferă, pe jumătate,
Un grai de semne mut,

Care-ar fi fost și s-a pierdut.
Fusese un sfârșit? Un început?
De-aș fi găsit măcar
Vreo urmă – cine știe? – de altar

Cu sfeșnicile sparte, cu strănile lui rupte,
Ca-n urma cu năvala unei lupte.

Nimic, și-atât, o pulbere domoală
Se lasă lin într-o-ncăpere goală.

«Gazeta literară», an. XI, nr. 20,14 mai 1964, p. 1.
Datată: 5 mai 1964.

PE UN PRAG

Umblând prin holde-o zi întreagă și-oprit în snopi
cu seara-n loc,
Am scos din traistă cartea sfântă în care zilele
se-nseamnă,
Ca să citesc pe întuneric prin paginile ei de foc,
Și să zăresc ce mai rămâne ascuns în slove și
mă-ndeamnă.
îngenunchiat cu codrii-n spate, clădiți de stâlpnici
și Icari,
Păream un paznic de la templu, culcat pe treapta
de intrare.
Șoptindu-și rugăciunea nopții în cântecele din
stejari,
Cu ochii îndreptați la stele aprinse-n munți ca pe
altare.

«Gazeta literară», an. XI, nr. 42,15 octombrie 1964, p. 1.

SCRISORILE

I s-a ivit o lacrimă-n neștire
Și i-a căzut în carte. O gândire.
A plâns o amintire?
A fost odinioară.
Și lacrima-i amar?..
Ce suferă, ce-1 doare?
Amarul n-are întrebare.
Sufletu-i călător, departe
De pleoape și de carte.

Dar lângă gânduri strâns de-atâtea ori
Stă risipit un teanc de vechi scrisori.
Iscălitura de-o mai fi pe lume
Poartă-ntr-un colț, mereu, același nume.
E încă auzită și tot vie
Mâna de-atuncea care nu mai scrie?
Ar căuta să știe.
S-a așternut peste condei o viață,
O noapte fără nici o dimineată.
Pare-a fi fost și pare că nici nu e
Și se ferește să și-o spuie.
Pe șoapta inimii, ei nu mai sunt stăpâni,
Rămasă în scrisorile de altădată. Doi bătrâni.

«Gazeta literară», an. XII, nr. 3,14 ianuarie 1965, p. 1.
Datată: Ianuarie 1965.

ORA RÂZLEAȚĂ

E către seară. Zarea stă grămadă
Și goii arbori parcă vor să cadă.
Adorm și-n sus și-n jos, în lac,
Dormind și lacul parcă de un veac.

Străbuni, strămoși din zeci de neamuri,
Copacii au rămas doar trunchiuri între ramuri,
Giganți în ruină: un trecut,
Morți în picioare-ntregi, cum au crescut.

Nedeslușită, umbra te-mbie și te cere.
Singurătate, ceață și tăcere.

«Gazeta literară», an. XI, nr. 41,8 septembrie 1964, p. 1.

SURASULE

Deodată, o clipită, tresari din nevăzut,
Ceva din licărirea unui surăs pierdut.
Al cui ai fost în lume, desprins și fără glas?
Din cei pieriți, atâta, surâsul, ne-a rămas.
De unde vii să tulburi și te trimite cine
S-ajungi, trezit din moarte, tot proaspăt și la mine?
Ești semn că din lumina ei stinsă-n curcubeie,
A dragostei, rămâne pribeagă o scânteie.
Surădeți diafane, din dorurile mele,
Defuncte și mutate în cerul vostru, stele.

«Gazeta literară», an. XII, nr. 2,7 ianuarie 1965, p. 1.
Datată: 31 decembrie 1964.

RITM CHIRILIC

într-o lumină-a-tot-scăpărătoare
Se-ntinde miezul zilei pe oraș,
Pe holdă, văi, pe piscuri, pe izvoare.
Biserica, subț coif, ca un ostaș

A-ncremenit prin sate pe picioare,
Și-i dogorăște sufletul arșița.
Ce bine-i șade casei scunde șița,
Și prispelor de subt învelitoare!

Zid lângă zid și turle lângă turle
Orașele oprite au rămas.
Cât ar putea palatele să urle
De-ar fi să aibă casele și glas!
De-aș fi biserica din fața mea
Cu patru turle-ncinse de rugină
Să stau pe loc de mult n-aș mai putea
Și-aș fi plecat, biserica fiind plină.

PSALM

Am fost să văd pe Domnul bătut de viu pe cruce
Singur în câmp cu corbii și-a cerului rășină
Uitându-se la soare cum sângerat se duce,
Cu care se simțise de-un fel și-o rădăcină.

Și soarele se duce. în zări un șir de care
În pulberea fierbinte plângea din roți și osii,
Iar pui de corbi cu pliscul deschis pentru mâncare
Săreau în jurul mumii prin spinării și bozii.

Opaițele nopții s-aprind la mii de postii,
Din țări în țări de stele, din ce în ce mai sus,
Din fundul Mării Moarte până-n văpaia Cloștii
Nu-i nimenea nemernic și singur ca Isus.

Ne-am așteptat un înger să-aducă-ne isop,
Am așteptat din ceruri un semn, o-mbărbătare,

De vreme ce-nțeleptul a fost trimis cu scop,
Să moară printre oameni vândut prin sărutare.

Și se făcu-ntuneric, tăcere și răcoare.

«Rampa», an. XII, nr. 3070, 13 aprilie 1928, p. 1.
Cu titlul: *Monotonie creștină*.

AȘTEAPTĂ

Așteaptă ca prin mâna umbrii să treacă lucrurile toate,
Velința câmpului începe să se-nfășoare-n vale sul.
Târât de bivoli, plugul nopții va răsturna cetăți și sate
Și somnul le va strânge-n fânul și patele dintr-un patul.
Așteaptă să-și scurteze drumul îndelungarea și să piară;
Să-ți fie stâncile de smirnă și pașii-n pietre ca de ceară,
Să se apropie vecia de noi și-n șesuri să se verse,
In vreme ce din Tabla Legii prind grai și rândurile șterse,
Așteaptă să se piardă viața, care atâta și-nfioară,
Urâtul să se tupilească pe după șurile din curți,
Să-și puie și durerea noastră o coardă nouă la vioară]
Și stâlpii granițelor negre să ți se-arate strâmbi și scurți.
Atuncea, în odăjdii albe, prin plopii paznici de hotare,
Vom strecura comoara vie spre ceruri mai nemuritoare.

«Gazeta literară», an. XII, nr. 6,4 februarie 1965, p. 1.
Datată: 1965.

INSCRIȚIE PE AMFORA LUI

Pășii încet cu grijă tăcută, feții mei.
Să nu-i călcați nici umbra, nici florile de tei,

Cel mai chemat s-aline, din toți, și cel mai teafăr
Și-a înmuiaț condeiul de-a dreptul în luceafăr.

12 mai 1964

«Contemporanul», nr. 20,15 mai 1964, p. 1.

POSTERITATE

*Iar deasupra tuturor
Va vorbi vrun mititel,
Nu slăvindu-te pe tine,
Lustruindu-se pe el.*

EMINESCU

Gătisem pentru tine averi de frumusețe
Ca să te-ncing de-a pururi cu floarea lor de mai,
Dar te-am zvârlit în vântul furtunilor drumețe
Ca singură cenușa țărâniilor lor s-o ai.

Grădina risipită pe șesul dintre ape
Am strâns-o adunată cu luni și cu izvoare,
Să fie ca și mine prin pulberi călătoare.

MĂRGELE DE PLOAIE

E ploaia, iarăși ploaia. Comoara lui august,
Iscată pentru pure lumini și unde-ntinse
Cu care strălucește din florile aprinse,
Atârnă desfrunzită pe un pământ îngust,
înăbușită-i iarăși cântarea muncii-naltă.
Hăul mort, săcurea bolnavă-n grindă par.

Ne amintim în ploaie, veghiați de minutar,
Că și-n tăcerea noastră muncește o unealtă.
Ea zgârie metalul din noi neconțenit.
Ca pe-o monetă vârful de-oțel, adânc și fin,
Tăind înfățișarea unui profil străin
Și cu chenar de aur un cap de prinț pocit.

«Contemporanul», nr. 47,20 noiembrie 1964, p. 1.

MECENA

MECENA

Nu știu ce-o avea cu mine,
I-am făcut atâta bine
încât, dragă, sunt mirat
Că-i pe mine supărat.
Fă și tu acum o treabă:
întâlnește-1 și-1 întreabă.

TETIS

Te bârfește și te-njură
Cum îi vine lui la gură.
E de-ajuns să-i suni la scară
Că te face de ocară.
Și să vezi că îl ascultă
Și îl crede lume multă.

MECENA

il știam sfiios odată
Ca o fată rușinată.
Când vorbea sufla din greu
Se-ncurca-n cuvânt mereu.

De-aș fi vrut aș fi crezut
Că-i șiret și prefăcut.
Uite, sta în fața mea
Unde stai și dumneata
Și scotea rar un cuvânt
Cu privirea în pământ,
îi smulgeai o vorbă, ia,
Ca un clește o măsea.
Nu știa nici câte-oleacă
De ce vine, de ce pleacă.
Da pe-aici din când în când,
Mai tăcând și mai oftând.

CANINĂ

Câinilor din Otopeni

De-aseară latră, latră, latră.
E miezul nopții, multe stele
Au ostenit în cer și ele
Și s-au întors în cuib, la vatră.
Nenumărat mi-a fost drumețul
Care-a pierdut, nenumărate,
Pornirile-mi învierșunate
Să sfarm cu câinele cotețul.

El însă nu s-a ostenit,
E noapte neagră ca-ntr-o turlă.
Ceasu-i de urlet potrivit.
Și câinele-a urlat și urlă.

El o să latre până-n zori...
Adio gânduri și luare-aminte!

Căteii-au dreptul și-s datori
Să latre și de-aci-nainte.

Era un cățeluș cuminte...

«Contemporanul», nr. 41,9 octombrie 1964, p. 1.

CUCUL

Din fereastra-n dreapta, sus,
Cucul meu bălțat s-a dus.
A plecat să mă-nsoțească
Până-n țară franțuzească.
Dar lipsind, vreo săptămână,
Mi-este dor și de țărână.

Du-te, cucuie. Noroc!
Ciclamena ia-o-n cioc,
Floarea-n Alpi cea mai frumoasă,
Du-o, cucuie, acasă.
Zboară drept și pune-o drept
Cititorului la piept.
Sau, mai bine, dă-i-o-n mână,
Stihurile când le-ngână,
Să și-o puie el, mai nouă,
Proaspătă de somn în rouă -
Obicei de vreme veche
Ca flăcăii, la ureche.

Geneva, 1964

«Contemporanul», nr. 28,10 iulie 1964, p. 1.

OLTENEASCĂ

Sâmbătă, pe la Nagaica,
își răsfață pruncul maica.
Pe când pruncul sugă țâță
Lângă mătă.

Oțul mamii, cel frumos,
Te dași din copaie jos.

Oț în sus și oț în jos,
I-a ieșit în creștet moț.
Oț voinic și iscusit
Fără bătă și cuțit.

Foaie verde leuștean,
M-a făcut muica oltean,
Și, cobzare, spune drept,
Muica m-a făcut deștept.

«Gazeta literari», an. XII, nr. 15,8 aprilie 1965, p. 1.

POVESTE PENTRU ZGOMBI

Trei moșnegi
Cu bărbi întregi,
Trei măgari
Nici prea mici și nici prea mari,
Și vreo iepuri douăzeci,
S-au pierdut de prin poteci,
De nu mai puteai să treci,
Jucând leapșa toți grămadă
În doi metri de zăpadă.
Unul gras, moș Niculaie,

Fără pat și nici odaie,
Altul fose moș Ajun,
Plin pe barbă de magiun
De pe fundul de ceaun
De-al celui de moș Crăciun.
Și-a ajuns după trei zile
Și de-alde moș cărn Vasile.
Intrând moșii toți în hora
Ăstora și tuturora,
Cocoșaii și înalții
Căzând unii peste alții.
I-am zărit de dimineață
Dându-se de mâini, pe gheață.
Mă gândeam pe ger la tine.
Ursule,-mbracă-te bine
Și ferește-te de-albine.
Să te-ncalți cu papucioii
împlețiți din lâna oii,
Că e frig și n-ai putere
Să furi stupii toți cu miere.
Și-ți îngheață labele
De nu-s gata babele
Să-ți coasă mânușile
La jar cu păpușile.

însă, iată, astăzi nu-ș
De ce nu mai e ghețuș.

Decembrie 1964

«Contemporanul, nr. 50,11 decembrie 1964, p. 1.

LA MULȚI ANI!

Cititor de vreme bună,
Să-ți urez pe nai și strună,

Lăutar și de condei,
Ce-i mai bine din ce vrei.

Să-ți trăiască toți ai tăi
De prin munți și de prin văi,
De prin târguri, de prin sate
Risipite prin bucate
Semănate, secerate
Țării tale-mbelșugate.
Jignitele fie-ți pline
Cât și zilele senine,
Deie-ți anul bună ploaie,
Târle lungi de oi bălaie
Și frumoși ca soarele
Căutând ogoarele
Fie-ți, dragule, copiii
Struguri albi, ciorchini de vie,
Fetele, ca piersica.
Să-ți trăiască vitele,
Cele cu copitele
Cât și potcovitele.
Și să aibi viței câți vrei,
Născuți mulți, tot câte trei,
Și femeia ta din casă
Fie-ți zveltă și frumoasă
Ca vlăstarii pomului,
Bucuria omului.
Și copii
Cu ochi căprii
Și frumoși ca soarele
Păzindu-ți ogoarele.
Băieții ca mugurii,
Fetele ca strugurii.
Piersicile să le cadă
în cămașe, din livadă.

O urare pentru voi,
Cititori de slove noi.

Anul care, iată-1, vine
Să v-aducă numai bine.

1964-1965

«Contemporanul», nr. 1, 1 ianuarie 1965, p. 1.

COLINDEȚ

De la sorcova de flori
De hârtie-n cinci culori
Presărate cu argint
Printre bumbi de mărgărint,
Iaca strâng și eu petale
Pentru Anul dumitale,
Cititorule!
Și-un coș plin cu mușetele
Cu tot felul de mărgele
Din grădina mea săracă
Cu miros de busuioacă,
însă vezi că le-am cules
Dinainte mai ales,
Cititorule!
Voie dă-mi de Noul An,
Altoit cu maghiran,
Coșul plin cu grâu și orz
Să ți-1 vărs cu fundu-ntors
Peste creștet, peste umeri,
Cu ani mulți, să nu-i mai numeri,
Cititorule!
Fii în țara mea lumină,
Și când mergi ca o grădină
Ridicată în picioare
La ureche cu cicoare

Și în buze cu o frunză
Doina ei să ne pătrună,
Ești în lume-o rădăcină,
Fă-te-n lume o tulpină
Printre seminții și neamuri,
Printre fluturi, printre flamuri,
Cititorule!

1964-1965

«Gazeta literară», an. XII, nr. 1,1 ianuarie 1965, p. 1.

DESTINE

Nu știu cum se-mpreună stihiiile cu sorții,
Că blestemul dreptății are puterea morții.
De nu te ocrotește norocul în delir,
Nu scapi să te ajungă nici mort în cimitir.
Oriunde te-ai ascunde, te caută cuvântul
De jale terfelită, și-1 duce-n lume vântul.
Că ai trăit din moarte, din ură și minciună
Nu te cruci că ura se-ncinge și răzbună.
Ai alungat săracul venit flămând la ușe
Să-ți ceară o lipie târâtă prin cenușe.
Stă-ți sufletul pe-o cracă deasupra gropii tale
Și croncăne-n pustiul suișurilor goale.
Ți-au pus la cap o cruce gătită cu-o cunună
De ghimpi uscați și putrezi și-un snop de mătrăgună,
Și-n creștetu-i o zdreanță și-un ciob de oală spartă,
Murdara pomenire nu uită nici nu iartă.
Păzește-te de rele, că-ntr-un bordei din zare
O văduvă blestemă, șoptind la lumânare.
Ea știe și să lege în veac și să dezlege,
Fără să ție seama de pravilă și lege.

Molitvele citite de preoți la morminte
Nici slova pe hârtie nu le mai ține minte.
Se duc cu tine-odată când te-au lăsat puterile
Și neamurile strâmbe cu hoții și muierile.

1907

«Gazeta literară», an. XII, nr. 5,28 ianuarie 1965, p. 1.

1943

Pe când dormeați un somn zăcut de ani,
Un om a prăvălit o stâncă,
Nămieza mare-n gloata de dușmani,
De vuietul se mai aude încă.

Pribeag și-apoi și călător în noapte,
Nu strigă, nu se bate-n piept, nu cere.
Dar voi, flămânzi de slavă fără fapte,
Isprava lui știută o treceți sub tăcere.

Noiembrie 1943,
Lagărul Tg. Jiu, sub dictatură

SÂNGELE

I

Nici piatra, nici pământul n-au sânge. Numai ție
Ți-a dat ursita noastră această avuție
În veșnicia toată
A fost făcută cu vraje și sfânt numai o dată,

Că sacra lui comoară
Nu se mai face-n lume, pe veci, a doua oară.
Când l-ai primit în taină, porunca ți s-a dat
Să ți-1 păstrezi de-a pururi întreg, nevătămat.
Și-n tot aceeași taină, purtat mereu în tine,
Să-1 lași drept moștenire și celui care vine.
Și ți-a mai dat ursita și lacrima, de-afunci
Să ți-o păstrezi de-așijderi și-n gol să n-o arunci.
Ți-ai dat tu oare, seama, tu, omule, de-aproape,
Că lacrima-i tot sânge în roua strânsă-n pleoape?
Ce ai făcut cu ele, neomule, corcît
Dintr-un strigoi zănatec, pribeag și chinuit?
Tu sângele sfințirii alese l-ai vărsat:
Dureri peste durere, păcat peste păcat,
Și jurământul vieții uitate l-ai călcat.
Te-ai furișat prin noapte și spada ta murdară
Neîntreput pândeste în somn și ne omoară,
Să prade și să fure...

Blestem asupra voastră, și spadă și săcure!

«Gazeta literară», an. XII, nr. 16,15 aprilie 1965, p. 1.
Datați: April 1965.

DECEPTIE

Unde să șed și unde să rămâi
Ca să-mi desfac vioara și să cânt?
De-ajung târziu sau de-am ajuns întâi
Nu mă găsesc la timpul meu că sunt.

MIEZUL NOPTII

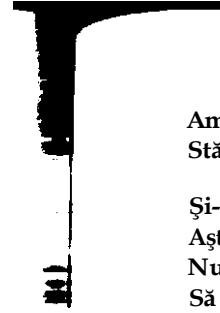
Fie nori, fie senin,
Noaptea gândurile vin,

întrupate, nu în vis.
Nu știu cine le-a trimis.
Și mă-ntrebă: «Ce-ai făcut
De când nu ne-am mai văzut?
Ce-ai făcut în timpul zilei?
Ai dat dajdiile milei?
Ai dat dragoste și pace?
I-ai dat dragostei pomană?
Ai pus vrăbiilor hrană,
Florilor apă-n ghivece,
îngrijat că ziua trece?
Ai cernut din praf și tină
Vreo fărâmə de lumină? -
Strânse, gândurile-ntrebă,
Gând cu gând și împreună, -
Spune de-ai făcut o treabă
împlinită-n vreme bună?»
Să răspund la întrebare
Parcă vorba ei mă doare
Și răspunsul vine greu:
Mi-am făcut puținul meu.
O să caut să m-ascult
De pot face și mai mult.
însă mergeți și-ntrebați
Ce-au făcut și ceilalți frați.
Nu cumva furați de șoapte
Ziua lor e tot o noapte?

«Gazeta literară», an. XI, nr. 21,21 mai 1964, p. 1.
Datată: *Mai* 1964.

ADIERE

Dacă uitat trecutul ți-a mai rămas un dor,
îți mai aduce-aminte de el parfumul lor,

Amestecat în toamnă cu-al frunzelor ce cad.
Stă un platan pe luncă: fusese parcă brad...

Și-n cartea răsfoită capitolul se curmă.
Aștepti să i se-ntoarcă și foaia cea din urmă,
Nu! Pune peste carte o piatră, că o ține
Să nu se întoarcă alene de la sine.

«Tribuna», an. VIII, nr. 21,21 mai 1964, p. 1.
Datată: *Mai* 1964.

DE ZIUA TA

De ziua ta, primiși o floare în ghiveci,
Ca să trăiască dulce și cu tine-n veci,
Tot proaspătă și nouă pe tulpină,
Dând câte-o floare zilnic la lumină.
Tot înmulțite florile-ntrebai
Câte mai sunt că nu le mai știai,
în dimineți, tu le găseai mai multe,
Ivite-n sus, de parcă să te-asculte,
De parcă să-ți vorbească,
într-altă limbă decât omenească,
Mereu mai pure și mai înălțate,
Deschise-n rouă câte-o jumătate.

Dar într-o dimineață rumeoară
Văzuși că florile-ncepeau să moară.
Mai câte una după câte una,
Le sărutase-n agonie luna.

Vezi, cel puțin că de-astă dată
Moartea se face fragedă și delicată.

Otopeni

«Gazeta literară», an. Xf, nr. 50,10 decembrie 1964, p. 1.
Datată: *Decembrie* 1964.

POSTERITĂȚI

E-o prietenie caldă atunci când nu mai ești,
Și când te pierzi, începi pierind să crești.
Ferește-te la vreme,
Țărâna ce-ți rămâne să nu ți se b'es^eme
De te-a ales destinul cu literă sau piatră,
Să lași din tine-n urmă măcar un jar de vatră.
M-ai dușmănit o viață, împrietenit cu mine,
Și-ți împlinești chemarea precum ți se cuvine.
Într-altfel îți rămâne o inimă, și-un nume
Trăind, în fapte bune,
Să fie amintite în gând și rugăciune.
Fără o râvnă sfântă în milă și iubire
NU"ți poți lăsa, ca viermii, nimic în amintire.
Că timpul re trăiește în fiecare ins
Când, amăgit să-ți ardă, lumina ți s-a stins.

«Gazeta literară», an. XII, nr. 8,18 februarie 1965, p. 1.
Datată: 1965.

CANTILENĂ

Trăindu-și zilele și anii,
Pier prietenii, pe rând, ca și dușmanii,
La fel, și legea ta nu cruță.
I-ai încărcat de-a valma-ntr-o căruță
Cu calul orb, bolnavi de boala vieții
Și proștii și isteții.

Le-ai dat și-un gust de grea eternitate
Că-au fost ori buni, ori negri de păcate.

La fel, totuna ți-e, și viața și neviața.
Începe noaptea. Unde-i dimineața?
E frig în suflet, sufletu-i sărac
Și nu pot ști cu ce să-1 mai îmbrac.
Mi-e mintea înghețată.
Am tost cândva și n-am fost niciodată?
Măritule, blajinule, tu poți
Să mi-i ucizi în parte, ca eu să-i plâng pe toți.

«Gazeta literară», an. XII, nr. 12,18 martie 1965, p. 1.
Datată: 15 martie 1965.

DISTIH

Te-ai luptat să fie viața tuturor mai frumoasă
Și te sângeri, însă vieții prea puțin de viață-t pasă.

April 1965

«Gazeta literară», an. XII, nr. 15,8 aprilie 1965, p. 1.